

Ένα κάθε μήνα

Άγαπητοί μου ένοριτες,

Η Αγία μας Εκκλησία, αυτόν τον μήνα γιορτάζει και τιμά τη μνήμη των δύο Πρωτοκορυφαίων και πανευφήμων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Ο ύμνωδός που έγραψε ένα πλήθος από τροπάρια και ύμνους, βλέποντας τό μέγεθος αυτών των δύο παγκοσμίων προσωπικοτήτων, διερωτάται και λέει: *«Ποίοις ύμνωδιών κάλλεσιν άνυμνήσωμεν Πέτρον και Παύλον; ... Ποίοις πνευματικοῖς άσμασιν έπαινέσωμεν Πέτρον και Παύλον;»* και άπαριθμεί τό πλήθος των άρετων τους.

Άν θά θέλαμε άπλως νά ψηλαφήσουμε τη ζωή τους, θά γεμίζαμε άπό θαυμασμό και κατάπληξη. Τί νά πρωτοεπαινέσουμε; Τήν ακράδαντη πίστη; Τή σταθερότητα; Τή μετάνοια; Τό θάρρος; Τούς κόπους; Τήν ύπομονή; Τό μαρτυρικό τέλος; Πράγματι, ήταν καρποφόρα πνευματικά δένδρα, κατάφορτα άπό όλες τίς άρετές.

Όλα αυτά ήταν ή έκφραση της ζωής τους, ήταν τό ξεχείλισμα της ζωής τους. Η Άγάπη, ή πρώτη των άρετων, ήταν ή ζωή τους. Τά πάντα έμπουζόταν άπ' την άγάπη του Χριστου. Όλα τά ενεργοῦσαν για την άγάπη του Χριστου. Ο σκοπός τους ήταν νά φθάσουν στην άγάπη του Χριστου, στη Βασιλεία των Ουρανων.

Η άγάπη, για τον Άποστολο Παυλο, είναι τρόπος ζωής. Δέν είναι λόγια, οὔτε έννοια φιλοσοφική, οὔτε συναίσθημα. Είναι μία ύπαρξιακή όντολογική κατάσταση, όπως χαρακτηριστικά σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης: *«Τεκνία μου, μή αγαπώμεν λόγω μηδέ τη γλώσσει, άλλ' έν έργω και άληθεία».* (Α' Ιω. Γ' 18)

Ο Παυλος ζή *«έν άγάπη»*, για νά ανταποκριθεί στη μεγάλη άγάπη του Ίησου Χριστου. Τό όμολογει στους Γαλάτες: *«Ο δέ νῦν ζω έν σαρκί, (αυτό που ζω τώρα) έν πίστει ζω τη του Υιου του Θεου, του αγαπήσαντός με, και παραδόντος έαυτόν υπέρ έμου».* (Γαλ. Β' 20)

Και όπως αυτός ήταν ριζωμένος σ' αυτήν την άγάπη, προτρέπει τους πάντες νά είναι *«έν άγάπη έρριζωμένοι και τεθεμελιωμένοι».* (Έφεσ. Γ' 17)

Η σκέψη και ή ζωή του Άποστολου Παύλου ήταν όλόκληρη ένας έρωτας και μία άγάπη για τον Ίησου Χριστό, ώστε σε μία έκρηξη άγάπης, νά γράφει στους κατοίκους των Φιλιππων: *«Όλα αυτά που προηγουμένως τά θεωρούσα κέρδος και πλεονεκτήματα, τώρα τά θεωρώ ζημιά, προκειμένου νά άρέσω στό Χριστό. Και μάλιστα τά θεωρώ ζημιά, μπροστά στην ύπεροχή της γνώσεως του Ίησου Χριστου, του Κυρίου μου, χάριν του όποιου θέλησα νά τά χάσω όλα, και τά θεωρώ σκουπίδια, άρκει νά κερδίσω τον Χριστό και νά βρεθώ ένωμένος μαζί του.»* (Φιλ. Γ' 7-8)

Όμως ο Άποστολος Παυλος έχει ταπεινώση, και γνωρίζει ότι, ή άγάπη που έχει για τό Χριστό και όλους τους άνθρώπους, δέν πηγάζει άπό μέσα του οὔτε την απέκτησε μέ τον κόπο του. Γνωρίζει ότι, ή άγάπη είναι χάρισμα, είναι δώρο, είναι καρπός του Άγιου Πνεύματος και μάλιστα πρώτος. *«Ο δέ καρπός του Άγιου Πνεύματος έσιν άγάπη, χαρά, ειρήνη...»* (Γαλ. Ε' 22), και γι' αυτό κάνει τά αδύνατα δυνατά, για νά την κρατήσει σ' όλη του τη ζωή.

Σέ μία έξαρση πνευματική δείτε πώς εκφράζεται για την άγάπη στό Χριστό: *«Τίς ημάς χωρίσει άπό της άγάπης του Χριστου; Θλίψις ή στενοχωρία ή διωγμός ή λιμός ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μάχαιρα;... άλλ' έν τούτοις πασιν υπερνικώμεν διά του αγαπήσαντος ημάς. Πέπεισμαι γάρ ότι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωή, οὔτε άγγελος, οὔτε άρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε*

ἐνεσιῶτα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὑψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τίς κτίσις ἕτερα δυνήσεται ἡμᾶς χωρῆσαι, ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». (Ρωμ. Η΄ 35)

Λίγο πρὶν τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, γράφει σὴν δευτέρην ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Τιμόθεο τὸ κύκνειο ἄσμα του: «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίσιν τετήρηκα. Λοιπὸν, ἀποκείται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», δηλαδή σὲ ὅλους ἐκείνους πού ἀγάπησαν τὴν ἐμφάνιση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Β΄ Τιμ. Δ΄ 7-8)

Δέν ὑστερεῖ καθόλου σὴν ἔκφραση τῆς ἀγάπης καὶ ὁ ἄλλος μέγιστος τῶν ἀποστόλων, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, αὐτὴ ἡ πέτρα τῆς πίστεως, σὴν ὁποία θεμελίωσε ὁ Κύριος τὴν Ἐκκλησία. Στὴν πίστη του ὅτι, ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ταυτόχρονα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Ἦ ὅλη ἡ ζωή τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου φανερῶνει αὐτὴ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἦ ὅταν λέει: «Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι», (Ματθ. ΙΘ΄ 27) τί ἄλλο δείχνει, παρά τὸ ὅτι ἔχει πολλή ἀγάπην πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀφήνει τὴν οἰκογένειά του, ἀφήνει τὰ σύνεργα τοῦ ψαρέματος, ἀφήνει τὸ πλοιάριο, τὴν πόλιν του, τὴν σειρά του, τὴν ἡσυχία του;

Ἦ ἀκόμη καὶ ὅταν βρισκόταν σὴν αὐλή τοῦ Καϊάφα, ἔστω κι ἂν τὸν ἀρνήθηκε, ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν Ἰησοῦ βρισκόταν ἐκεῖ. Γιατί κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, δέν ἀκολούθησε τὸν Ἰησοῦ σὴν συνέδρια, σὸν Ἄννα, σὸν Καϊάφα, σὸν Πιλάτο...

Ἦ ἐκεῖ, ὅμως, πού φαίνεται ὁ πλοῦτος τῆς ἀγάπης του, εἶναι κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ διαλόγου μέ τὸν Ἀναστημένο Ἰησοῦ, σὴν λίμνη τῆς Τιβεριάδος. Πέφτει ἀπὸ τὸ πλοῖο πού βρισκόταν μέ τοὺς ἄλλους μαθητές μέσα σὸ νερό τῆς λίμνης γιὰ νὰ βγεῖ πρῶτος σὴν παραλία. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ Ἰησοῦς τρεῖς φορές, «Σίμων Ἰωάνᾳ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων;» Καὶ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος: «Ναί, Κύριε. Σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ Σε», καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπαντᾷ: «Βόσκε τὰ ἀρνία μου... Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου!»

Οἱ συγμῆς εἶναι συγκλονιστικῆς. Τοῦ προλέγει τὸ μέλλον, τὸ θάνατό του. Τὸν σταυρικὸ θάνατο! Κι ὅμως ὁ Πέτρος δέν ὑποχωρεῖ, δέν δειλιάζει, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ!

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος δέν εἶναι μόνο «οἱ ἀσφαλεῖς καὶ θεόφθογγοι κήρυκες τοῦ Θεοῦ Λόγου».

Εἶναι «οἱ πρῶτοι καὶ οἱ μεγάλοι», ὅπως τοὺς ὀνομάζει ὁ Κύριος, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐδίδαξαν καὶ ἔπραξαν.

Εἶναι οἱ ἥλιοι, εἶναι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου», πού ἀντανακλοῦν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, πού φωτίζουν, πού δείχνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ ὁ δρόμος αὐτός, εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδιαίτερα ἡ τήρηση τῆς πρώτης ἐντολῆς: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος.»

Αὐτὴ ἡ ἀγάπην πρέπει νὰ εἶναι «κραταιά ὡς ὁ θάνατος», νὰ εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε «Ἦ ὕδωρ πολὺ, οὐ δυνήσεται σβεῖσαι τὴν ἀγάπην. Καὶ ποταμοὶ οὐ συγκλύσουσιν αὐτήν.» (Ἄσμα Η΄ 7)

Ἦ ἔχοντας ὡς πρότυπά μας αὐτοὺς τοὺς μεγάλους Ἅγιους Ἀποστόλους τὸν Πέτρο καὶ τὸν Παῦλο, νὰ αὐξάνουμε κι ἐμεῖς τὴν ἀγάπην μας πρὸς τὸν ἅγιο Τριαδικὸ Θεό, ὁ ὁποῖος «Ἀγάπην ἐστίν».

Μέ κάθε εὐχὴ καὶ εὐλογία νὰ γίνουμε ἄνθρωποι ἀγάπης Θεοῦ

ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου